

komne ind deri, og det er for at udruste Tvangsarbejdsanstalten med de absolut fornødne Midler til at kue dem, der vise en Opsætsighed, som vilde føre til et rent Anarki inden for Anstalten; at Lovforslaget er fremsat. Anledningen har nærmest været en Henvendelse fra Kjøbenhavns Magistrat, men de samme Klager ere komne andetsteds fra; paa Grund af disse Klager fra de forskellige Tvangsarbejdsanstalters Side er Forslaget fremkommet. Jeg har ikke i alle Henseender fulgt de Konklusioner, hvortil Borgmesteren i Kjøbenhavn eller Magistraten er kommet, men hvad jeg navnlig har udelukket, er et Tvangsmiddel, som jeg ikke fandt human. Vedkommende Borgmester foreslog nemlig den staaende Arrest udstrakt over lang Tid, men det har jeg ment vilde være skadeligt for vedkommendes Helbred, og jeg har derfor ikke taget det til Følge.

De foreliggende Ændringsforslag ville berøve Loven en meget væsentlig Del af dens Betydning. Der vilde, hvis alle disse Forslag vedtoges, efter min Mening ikke være tilstrækkelige Magtmidler til at holde de opsætsige Elementer inden for Anstalten nede. Det gælder dog ikke om det første Ændringsforslag. Det har jeg ikke noget imod. Der findes, tror jeg at turde sige, ingen Tvangsarbejdsanstalt med Stengulv. Derfor er der ikke stor Forskel paa, om Tvangsfangerne skulle ligge paa Briks eller paa Anstaltens Gulv; men jeg har ikke noget imod, at det bestemmes, at de alle skulle ligge paa Briks; det vil ikke gøre nogen væsentlig Forskel i Straffemidlets Anvendelse.

Derimod maa jeg bestemt fraraade Forslaget om, at det tredie Straffemiddel, Kostens Indskrænkning til Vand og Brød, skal udgaa. Denne Straf er jo kun under visse Omstændigheder skadelig for Helbredet. Den kan udstrækkes saa længe, at den bliver skadelig for Helbredet; men det er der jo ikke Tale om her, idet det indskrænkes til 2 Gange 5 Dage. Dernæst kan den være skadelig for Helbredet; naar man samtidig forlanger Arbejde; saa maa man nemlig ikke indskrænke Kosten mere end til det, der hører med til at opretholde Arbejdskraften; men det er jo en Selvfølge, at man her ikke samtidig vil forlange Arbejde; thi det er jo netop Forudsætningen, at disse Folk vægre sig ved at arbejde, og det er netop for at tvinge dem til Arbejde, at man indsætter dem paa Vand og Brød. Under saadanne Omstændigheder kan Straffen fornuftigvis ikke betragtes som inhuman eller barbarisk.

Og det samme Strafmiddel findes jo ikke blot i Strafanstalter og Fængsler, hvor det endog er et meget almindeligt Strafmiddel, men ogsaa i Militæretaten. Naar man i den nyere Lovgivning — for at gøre en lille Ekskurs i den Retning — i Almindelighed afskaffer Fængsel paa Vand og Brød, er det netop, fordi man i Fængslerne vil indføre Tvang til Arbejde. Den ny norske Lovgivning opgiver saaledes denne Straf som almindelig Straf, men bevarer den samtidig som disciplinær Straf i Strafanstalterne. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa dette ret moderne Lovforslag. Jeg tror, som sagt, ikke, der er nogen Grund til ikke ogsaa at medtage dette tredie Strafmiddel.

De ærede Medlemmers tredie Forslag gaar ud paa, at Lovforslagets Bestemmelser kun skulle kunne anvendes paa Tvangsfanger, der ere indsatte efter Loven af 1897. Jeg kan ikke forstaa den Betragtning, der fører dertil. Jeg kan meget godt forstaa, at man siger, at i Almindelighed — og det har Magistraten ogsaa sagt, og det er vist faktisk rigtigt — er den tidligere Befolkning i disse Anstalter, de for Betleri og Løsgængerer inddømte Personer, ikke tilbøjelige til disse grove Brud paa Disciplinen. Men Forslaget her gaar jo ogsaa kun ud paa, at de blandt Tvangsfangerne, der opføre sig — om jeg maa bruge Udtrykket — som Bøller og gøre Bøllegering, skulle straffes paa samme Maade som Bøllerne. Jeg ser ikke nogen Grund til at hæve dem op i en privilegeret Klasse, at fritage dem for den samme Straf for de samme Forbrydelser, som Forslaget vil indføre for Voldsfangerne. Jeg kan ikke indse nogen Grund til at fritage dem for Straf for disciplinære Forbrydelser begaaede under de samme Forhold. Jeg vil betragte det som noget meget misligt, naar de to Klasser af Personer dog skulle arbejde i de fælles Rum og omgaaes indbyrdes, at der da mellem dem skal være en privilegeret Klasse, der kan tillade sig mange Ting, som de andre ikke kunne tillade sig. En Smule Kendskab til Forholdene, som de have været i tidligere Tid i vore Strafanstalter, vil jo ogsaa let gøre det indlysende, at det vil blive misbrugt i allerhøjeste Grad. De, der kunne straffes med de strenge Straffe, ville selvfølgelig stræbe at undgaa det paa den Maade, at de sammenrotte sig med de andre, der ere fritagne derfor, og anstifte dem til at begaa de Handlinger, som man nødvendigvis maa være fri for i en Strafanstalt. Jeg erindrer dernæst om, at skal man indføre